ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤ' ΑΜΠΑΛΕΤ

ΕΝΑ ΠΑΛΗΟ ΧΡΕΟΣ

ΥΧΤΑ βαθειὰ ἀπλωνότανε πειά, ὅταν ἔφτασα στὸν μικρὸ πύργο τῶν Βερνουγιέ, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Χ... Τὸ αὐτοκίνητό μου εἶχε πάθει μιὰ μικρὴ βλάβη στὸν δρόμο καὶ καθυστέρησα πολύ, ὥσπου νὰ τὰ ἐπισκευάσω. Ὁ Βερνουγιέ, ὁ ὁποῖος μὲ περίμενε μὲ ἀνυπομονησία, — τοῦ εἶχα τηλεγραφήσει τὴν προηγουμένη μέρα ὅτι θὰ τὸν ἐπισκεπτόμουν γιὰ νὰ κυνηγήσουμε μαζὶ λαγοὺς στὰ περιχωρα, — μὲ πληροφόρησε, ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε κοιμηθῆ, ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνω ὑπομονὴ ὥς τὴν ἐπομένη τὸ πρωΐ γιὰ νὰ τῆς ὑποβάλω τὰ σέβη μου καὶ ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ πέσω ἀμέσως νὰ κοιμηθῶ...' Ἀκολούθησα ἀμέσως τὴν συμβουλή του, γιατὶ ἤμουν παθαμμένος ἀπὸ τὴν κούρασι.

Μόλις πλάγιασα στὸ κρεββάτι μου, στὸ δωμάτιο τοῦ μοῦ ἔδωσε ὁ φίλος μου, ἔπεσα σὲ βαθὺ ὕπνο.

Δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω ἀπὸ πόση ὥρα κοιμώμουν, ὅταν ξαφνικὰ μὲ ξύπνησε ἕνας ὕποπτος θόρυβος. Ὁ θόρυβος αὐτὸς ἀκουγότανε ἀπὸ τὸ ἰσόγειο, καὶ παρατεινόταν μὲ μιὰ παράξενη ἐπιμονή. Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ στὰ σοβαρά. Ντύθηκα διαστικὰ καὶ κατέβηκα κάτω. Ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ φίλου μου δ ἔκρινα ἕνα ἀμυδρὸ φῶς...

Δὲν μοῦ ἔμενε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἕνας κλέφτης — ἴσως καὶ δυό, καὶ τρεῖς... — εἴχανε μπῆ στὸν πύργο. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμουν ὠπλισμένος, ἀνέβηκα ἐπάνω γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν Βερνουγιέ.

Χτύπησα τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς του.

— Ποιός ; ἄκουσα σὲ λίγο μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

—Σιγά, μὴ φωνάζης !... ψιθύρισα, ἀκουμπώντας τὰ χείλη μου στὴν κλειδαρότρυπα. Μοῦ φαίνεται ὅτι κάποιος κλέφτης βρίσκεται τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὸ γραφεῖο σου...

— Μπᾶ ! ποῦ νὰ πάρη καί...

— Μὴ φωνάζης ! ἐπανέλαβα. Πρέπει νὰ τὸν πιάσουμε ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Στὸ μεταξύ, καταλάβαινα, ἀπὸ τὸν θόρυβο ποὺ ἀκουγότανε ἀπὸ κάτω, ὅτι ὁ ἀνεπιθίμητος ἐπισκέπτης μας συνέχιζε τὴν ἐργασία του, ἥσυχος καὶ ἀμέριμνος.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Βερνουγιὲ ἄνοιγε τὴν πόρτα, κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα περίστροφο.

Τοῦ εἶπα τότε χαμηλόφωνα τί ἄκουσα καὶ τί εἶδα.

— Πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε ὁ φίλος μου, συγκρατῶντας τὴν ψυχραιμίαν του. Πᾶμε κάτω. Θὰ τὸν κανονίσω ἐγὼ αὐτὸν τὸν παλιάνθρωπο !

* * *

Κατεβήκαμε, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, τὴ σκάλα, φτάσαμε στὸ διάδρομο καὶ ὁ Βερνουγιέ, προχωρῶντας μπροστά, ἄνοιξε μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, καὶ γύρισε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Πράγματι, ἕνας διαρρήκτης βρισκότανε ἐκεῖ.

Τὸν πιάσαμε, ἐνῶ ἦταν σκυμμένος πάνω σ' ἕνα ἀνοιχτὸ συρτάρι τοῦ γραφείου, ποὺ τὸ σκάλιζε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς ηλεκτρόφανου.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ διαρρήκτης αὐτὸς μᾶς ἐφάνη ἐλεεινὸς καὶ ἀξιοδάκρυτος, καθὼς τὸν εἴδαμε νὰ τρέμη ὁλόκληρος ἀπὸ τὸν φόβο του μπρὸς στὸ περίστροφο τοῦ Βερνουγιέ.

— Τὴν ἔπαθα ! τραύλισε. Παραδίνομαι ! Κατεβάστε τὸ πιστόλι σας... Δὲν ξέρουμε τί μπορεῖ νὰ συμβῆ...

—Νὰ δώσης πρῶτα πίσω ἐκεῖνα ποὺ πῆρες ! τοῦ εἶπε προστακτικὰ ὁ φίλος μου, χωρὶς νὰ χαμηλώση τὸ περίστροφό του.

Ὁ ἄγνωστος ἔκανε νὰ βάλη τὸ χέρι του στὴν τσέπη.

—Ἄλτ !... τοῦ φώναξε ὁ Βερνουγιέ. Μὴν κινῆσαι, γιατὶ σοῦ φύτεψα μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι !...

Καί, γυρνῶντας πρὸς τὸ μέρος μου, συνέχισε :

— Κάνε μου τὴ χάρι, σὲ παρακαλῶ, νὰ ψάξης στὶς τσέπες αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου.

Ὑπάκουσα. Ὁ διαρρήκτης δὲν εἶχε προφτάσει νὰ πάρη πολλὰ πράγματα.

—Αὐτὰ εἶνε ὅλα, εἶπα πετῶντας στὸ τραπέζι ἕνα στιλογράφο, μιὰ ἀτημένια πίπα, ἕνα φιλντισένο χαρτοκαπῆρα καὶ μερικὰ ἄλλα μικροπράγματα.

Τὴν στιγμή, ὅμως, ἐκείνη, πρόσεξα ὅτι μιὰ παράδοξη μεταβολὴ εἶχε γίνει στὸ πρόσωπο τοῦ φίλου μου.

Ὁ Βερνουγιὲ κύτταξε τὸν κλέφτη προσεκτικά. Ἀπὸ τὸ ὕφος του ἔδειννε ὅτι προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ κάτι...

Πλησίασε πιὸ κοντὰ τὸν διαρρήκτη, ὁ ὁποῖος ἀποσβωλώθηκε τρομαγμένος, τὸν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια — καί, τέλος, χαμογέλασε μὲ ἄπειρη καλωσύνη.

Ἄρχισα νὰ μὴ καταλαβαίνω πειὰ τίποτε.

Φαινεται, ὅτι στὴν ἴδια θέσι θὰ βρισκότανε καὶ ὁ κλέφτης, γιατὶ μοῦ ἔριχνε βλέμματα γεμάτα ἀπορία.

Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν κατάπληξι καὶ τῶν δυό μας, ὅταν εἴδαμε τὸν Βερνουγιὲ νὰ βγάζη ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὰ νομίσματα καὶ νὰ τὰ δίνη στὸν διαρρήκτη.

— Τί εἶνε αὐτά ; ρώτησε αὐτός, σὰν ἀποβλακωμένος.

— Αὐτὰ εἶνε γιὰ σένα ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ φίλος μου.

— Δηλαδή ;

— Δηλαδὴ σοῦ τὰ δίνω γιὰ νὰ πῆς ἕνα κρασὶ στὴν ὑγεία μου !

Καὶ ὁ Βερνουγιὲ χτύπησε προστατευτικὰ τὸν ἄγνωστο στοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔσπρωξε ἐλαφρὰ πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντας :

— Ἔλα ἀπὸ ἐδῶ, καλέ μου ἄνθρωπε. Ἔλα νὰ σοῦ δείξω τὴν πόρτα... Κύττα ὅμως, νὰ μὴ ξανάρθης, γιατὶ τότε θὰ θυμώσω μὲ τὰ σωστά μου...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ διαρρήκτης βρισκότανε ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο...

***

—Μά, δὲν μοῦ λές, μήπως τρελλάθηκες ; βριχήθηκα, ὅταν βρεθήκαμε καὶ πάλι μόνοι, ὁ Βερνουγιὲ κ' ἐγώ.

—Μὲ συγχωρεῖς, δὲν τρελλάθηκα διόλου !... μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ φίλος μου. Ξέρω καλὰ τί κάνω !...

Καὶ ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν κυττάζω μὲ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ καπλήξι, ἐκεῖνος συνέχισε :

—Τὸν διαρρήκτη αὐτὸν τὸν ἄφησα ἐλεύθερο καὶ δὲν τὸν παρέδωσα στὴν ἀστυνομία, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, γιὰ νὰ τοῦ ξεπληρώσω ἕνα παλιό μου χρέος ! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως τί θέλω νὰ πῶ...

«Πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια, ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Λυδία, τὴ γυναῖκα μου. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Λυδία ἦταν χήρα ἑνὸς ἔτους καί, μολονότι μὲ συμπαθοῦσε κ' ἐκείνη, δὲν ἀποφάσιζε νὰ πῆ τὸ «ναί» καὶ νὰ παντρευτοῦμε, γιατὶ φοβόταν τὴν κακογλωσσιὰ τῶν κατοίκων τοῦ μικροῦ αὐτοῦ χωριοῦ. Τοῦ κάκου ἐγὼ τῆς ἔλεγα ὅτι κόντευα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ ἔρωτα, ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ περιμένω ἄλλο.

»—Ἄσε νὰ περάση τοὐλάχιστον ἕνας χρόνος ἀκόμη ! μοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Λυδία Τί θὰ πῆ ὁ κόσμος γιὰ μένα, ὅταν μάθη, ὅτι παντρεύτηκα σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀντρός μου;...»

»Ἀναγνώριζα, ὅτι ἡ Λυδία εἶχε δίκηο... μὰ δὲν μποροῦσα νὰ συμφωνήσω μαζύ της, γιὰ λόγους εὐνοήτους...

»Σ' αὐτὴν τὴν ἀγωνιώδη κατάσταση βρισκόμουν, ὅταν, ξαφνικά, μιὰ μέρα — παρντόν, μιὰ νύχτα ἤθελα νὰ πῶ — ξύπνησα τρομαγμένος ἀπὸ μερικὰ δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα μου.

»Κατέβηκα κάτω καὶ βρέθηκα μπρὸς στὴν Λυδία ! Πρέπει τώρα νὰ σὲ πληροφορήσω, ὅτι τὰ σπίτια μας ἀπέχανε ἑκατὸν μονάχα μέτρα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

»—Τί συμβαίνει ; τὴν ρώτησα.

»—Ἕνας κλέφτης στὸ σπίτι μου !... τραύλισε ἐκείνη μὲ λαγανιασμένη φωνή. Σῶσε με !...

»Ἡ ἀγαπημένη μου κινδύνευε ! Ἡ σκέψις αὐτὴ μοῦ ἔδινε τὴν δύναμι νὰ τὰ βάλω καὶ μὲ γίγαντες !... Ἄρταξα τὴν Λυδία ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τρέξαμε μαζὺ πρὸς τὸ σπίτι της. Στὸν δρόμο, ἐκείνη μοῦ ἐξήγησε ὅτι δὲν εἰδοποίησε τοὺς γείτονες ἢ τὴν ἀστυνομία, ἐπειδὴ εἶχε ὡρισμένα χρεώγραφα καὶ κοσμήματα ποὺ δὲν τὰ ἐδήλωσε στὴν ἐφορεία, ὅταν πέθανε ὁ ἄντρας της. Ἂν, λοιπόν, ἡ ἀστυνομία μάθαινε τὴν ὕπαρξι τῶν ἀξιῶν αὐτῶν, θὰ τιμωροῦσε τὴ Λυδία μὲ μεγάλο πρόστιμο.

»Νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, ἔφτασα σπίτι ἐγκαίρως γιὰ ν' ἁρπάξω ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ διαρρήκτου τὰ κλοπιμαῖα. Καὶ ὁ διαρρήκτης αὐτὸς ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ μᾶς ἐπισκέφθη καὶ ἀπόψε. Τὰ χαρακτηριστικά του μοῦ ἔμειναν ἀλησμόνητα... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ κλέφτης κατόρθωσε νὰ ξεγλυστρήση μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου... Οὔτε καν πέτυχε ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἡ ἀνάγκη νὰ τὸν κυνηγήσω... Ἤμουν τόσο εὐτυχής, ἐπειδὴ ἡ Λυδία ξαναβρῆκε τὰ χρεώγραφα καὶ τὰ κοσμήματά της !

»Ἡ Λυδία μὲ συνώδευσε ὥς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Σταθήκαμε στὸ κατώφλι καὶ κουβεντιάζαμε... Ξαφνικά, ἄνοιξαν τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ καὶ παρουσιάστηκε μιὰ γυναικούλα... Μᾶ- εἶδε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι της... Δὲν ὑπόψιν, βέβαια, καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ παρουσία μου σὲ ὥρα τόσο ἀκατάλληλη, στὸ σπίτι τῆς ὡραίας χήρας, ἦταν πολὺ ὕποπτη. — χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὸ γεγονὸς ὅτι [illegible]

Ξαφνικά, ἄνοιξαν τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ...

»Τὴν ἑπομένη, ὅλοι στὸ χωριὸ ἤξεραν τὴν «ἱστορία» αὐτή...

»Καὶ τὴν μεθεπομένη, ἡ Λυδία, ἡ ὁποία εἶχε ἐκτεθῆ, ἀναγκάζοτανε νὰ δώση μιὰ ὥρα ἀσχήτερα τὴν συγκατάθεσί της γιὰ τὸν γάμο μας, γιὰ νὰ βουλώση τὸ στόμα τοῦ κόσμου.

»Δὲν ξέρω γιατί, μοῦ καρφώθηκε στὸ νοῦ ἡ ἰδέα, ἡ τὴν ἀνέλπιστη μὴ εὐτυχία μου τὴν χρωστοῦσα σὲ κεῖνο τὸν διαρρήκτη...

»Καὶ νὰ γιατὶ ἀπόψε ποὺ τὸν ξανάδα, τοῦ φέρθηκα τόσο εὐγενικά !...